ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. dubna 2021 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radka Adamuse a soudců Mgr Renée Freiwaldové a Mgr. Tomasze Kafky **odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě** a **odvolání obžalovaného Petera D.**, narozeného xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2019, č. j. 72 T 74/2019 – 948, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného Petera D. **zrušuje** napadený rozsudek ve výroku o trestu a za podmínek ustanovení § 259 odstavec 3 trestního řádu se

obžalovaný

Peter D., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx, toho času ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava,

na podkladě výroku o vině z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2019, č. j. 72 T 74/2019 - 948, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 To 223/2019 - 1071,

nově odsuzuje

podle § 173 odstavec 1 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody** v trvání **4 (čtyř) let**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kocurová.
Vypravila: Lenka Vrbíková

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Úvodem je nutno konstatovat, že v předmětné trestní věci obžalovaného Petera D. Krajský soud v Ostravě v minulosti již pravomocně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 To 223/2019 - 1071. K novému řízení ve smyslu § 314h a násl. tr. ř. došlo, a to **výhradně stran výroku o trestu**, na podkladě **nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 1783/20**. Pro lepší přehlednost je vhodné rekapitulovat dosavadní průběh řízení se zaměřením na výrok o trestu, neboť jen v tomto směru byl napadený rozsudek okresního soudu přezkoumáván.

2. Napadeným **rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2019, č. j. 72 T 74/2019 - 948**, byl obžalovaný Peter D. uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil skutkem ze dne 2. 8. 2018. Za tento zločin mu okresní soud uložil podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon ho podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

3. Při stanovení druhu a výměry trestu okresní soud vyhodnotil ve prospěch obžalovaného jeho doznání, v neprospěch pak to, že čin spáchal s rozmyslem a ze ziskuchtivosti. Jako významnou přitěžující okolnost vyhodnotil dřívější odsouzení obžalovaného na Slovensku pro totožnou trestnou činnost ve věci Okresního soudu v Dolném Kubíně sp. zn. 9 T 50/2011, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání deseti let, kdy současně poukázal na fakt, že z jeho výkonu byl podmíněně propuštěn dne 28. 3. 2018, přičemž nyní stíhaného jednání se dopustil krátce poté, navíc ve stanovené zkušební době s dohledem. Uzavřel, že na obžalovaného je nutno působit trestem důraznějším, nikoli však likvidačním, kdy za adekvátní označil trest odnětí svobody stanovený již nad polovinou zákonné trestní sazby, tedy v trvání sedmi let.

4. Proti tomuto rozsudku si v původním řízení (z hlediska výroku o trestu) podal odvolání jak státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě, tak obžalovaný Peter D.

5. Státní zástupce podal opravný prostředek v neprospěch obžalovaného, přičemž namítal, že jmenovanému byl vzhledem k jeho osobě a trestní minulosti uložen nepřiměřeně mírný trest. Vyslovil přesvědčení, že doznání obžalovaného vzhledem k důkazní situaci nelze přeceňovat a naopak navrhoval podstatně více zohlednit okolnosti přitěžující, a to zejména jeho trestní minulost. Vzhledem k opětovnému spáchání zvlášť závažného zločinu a ztížené možnosti nápravy se domáhal aplikace postupu ve smyslu § 59 tr. zákoníku, alternativně pak alespoň uložení trestu při samé horní hranici základní trestní sazby uvedené v § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

6. Obžalovaný Peter D. jak v rámci vlastního podání, tak prostřednictvím tehdejšího obhájce namítal, že mu byl uložen nepřiměřeně přísný trest. Nesouhlasil s výčtem okolností přitěžujících a naopak se domáhal, aby bylo v jeho prospěch vyhodnoceno nejen doznání, ale rovněž upřímná lítost, napomáhání orgánům činným v trestním řízení při objasňování trestné činnosti, snaha odstranit vzniklou škodu, jakož i to, že čin spáchal v silném rozrušení a pod vlivem tíživých osobních a rodinných poměrů. V kontextu své obhajoby poukazoval na to, že motivem jeho činu nebyla zištnost, ale šlo o zkratkovité jednání, kdy mu byl dlouhodobě odpírán styk s dětmi a tímto zoufalým krokem se chtěl dostat do vězení. Navrhoval proto, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil okresnímu soudu k doplnění dokazování, případně (po doplnění dokazování v naznačeném směru) mu sám nově uložil podmíněný trest s přiměřenou zkušební dobou.

7. **Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 To 223/2019 - 1071**, podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě napadený rozsudek nalézacího soudu zrušil ve výroku o trestu a za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. obžalovanému nově uložil podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku

trest odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon ho podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.

8. Z odůvodnění předmětného rozsudku vyplývá, že byť krajský soud v podstatném přisvědčil argumentaci okresního soudu, plně se s ní neztotožnil. Poukázal na to, že doznání obžalovaného v kontextu jednoznačné důkazní situace nelze nijak přeceňovat, kdy žádné jiné polehčující okolnosti u Petera D. neshledal. Stran okolnosti přitěžujících odkázal na odůvodnění daného rozsudku, načež připomněl, že u obžalovaného absentoval jakýkoliv kritický náhled na trestnou činnost, které nadto účelově přisuzoval jinou motivaci než skutečnou. Rozvedl dřívější odsouzení obžalovaného z věci Okresního soudu v Dolném Kubíně sp. zn. 9 T 50/2011, toto vyhodnotil výrazněji v jeho neprospěch, kdy poukázal na to, že speciální recidiva, včetně shodného *modu operandi*, zásadním způsobem zvyšují již tak vysoký stupeň společenské škodlivosti činu. Uzavřel tak, že v případě takto narušeného obžalovaného musí dostat přednost represivní složka trestu, tedy dlouhodobá izolace pachatele, aby společnost mohla být chráněna před jeho další trestnou činností. Poté, co se vypořádal s případnou aplikací § 59 tr. zákoníku, nově obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání devíti let, tedy již při horní hranici zákonné trestní sazby s tím, že takto uložený trest podstatně lépe vystihuje jak osobu obžalovaného a jeho trestní minulost, tak i veškeré okolnosti případu. Za podmínek ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pak obžalovaného pro účely výkonu trestu nově zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.

9. **Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 3. 2020, č. j. 8 Tdo 123/2020 - 1162**, bylo podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání obžalovaného Petera D. odmítnuto.

10. K ústavní stížnosti obžalovaného rozhodl **Ústavní soud ČR nálezem ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 1783/20**. Tímto konstatoval, že usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 3. 2020, č. j. 8 Tdo 123/2020 - 1162 a výrokem o trestu v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 To 223/2019 - 1071, bylo porušeno právo stěžovatele - obžalovaného Petera D. na soudní ochranu a spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (výrok ad I.). Citované usnesení Nejvyššího soudu a výrok o trestu z uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě tak zrušil (výrok ad II.). Ve zbývající části byla ústavní stížnost odmítnuta (výrok ad III.).

11. Z odůvodnění zmíněného nálezu vyplývá, že Ústavní soud ČR přisvědčil námitce obžalovaného stran nesprávné aplikace § 11 odst. 2 tr. zákoníku na jeho dřívější odsouzení ve věci Okresního soudu v Dolném Kubíně sp. zn. 9 T 50/2011. V kontextu příslušných změn právní úpravy a s ohledem na obecný zákaz retroaktivity poukázal na to, že pokud se obžalovaný dopouštěl loupeží na Slovensku před datem 1. 1. 2012, nelze předmětné odsouzení vyhodnotit jako přitěžující okolnost a soudy k němu neměly přihlížet. Uložil tím Krajskému soudu v Ostravě, aby nově rozhodl o trestu s přihlédnutím jen k těm přitěžujícím okolnostem, jež mohou mít relevanci.

12. U veřejného zasedání konaného dne 12. 4. 2021 před Krajským soudem v Ostravě, jako soudem odvolacím, jak státní zástupce, tak obžalovaný Peter D. setrvali na podaných odvoláních.

13. **Státní zástupce** uvedl, že tak činí z procesní opatrnosti, načež poukázal na to, že doznání obžalovaného jak vzhledem k důkazní situaci, tak se zřetelem na jeho postoj k trestné činnosti, nelze přeceňovat, kdy jeho předchozí počínání protiprávního charakteru je možno zohlednit v rámci hodnocení osoby pachatele a jeho dosavadního způsobu života. Navrhl proto, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a obžalovanému nově uložil důrazný nepodmíněný trest odnětí svobody.

14. **Obžalovaný Peter D.** (prostřednictvím obhájce) rozvedl závěry Ústavního soudu ČR a připomněl, že k jeho předchozímu odsouzení přihlížet nelze. V souladu se svou dřívější argumentací poukázal na skutečnost, že se od počátku k vytýkanému jednání doznával, tohoto litoval, poškozeným se omluvil a skutku se dopustil pod tíhou osobních poměrů. Navrhoval též zohlednit, že je vězněn již téměř dva a půl roku a jak ve vazbě, tak ve výkonu trestu odnětí svobody se choval řádně. Vyjádřil

přesvědčení, že doposud vykonaný trest je dostačující. Navrhl proto, aby v tomto směru krajský soud nově i rozhodl.

15. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr. ř.), oprávněnými subjekty [§ 246 odst. 1 písm. a), písm. b) tr. ř.] a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr. ř.) neshledal ani jiných důvodů k jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. ř. nebo odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. ř.

16. Z podnětu podaných opravných prostředků a v návaznosti na nález Ústavního soudu ČR ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. I. ÚS 1783/20, odvolací soud (opět) přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu. Po projednání věci ve veřejném zasedání, při vázanosti právním názorem Ústavního soudu ČR (viz § 314h odst. 1 tr. ř.), dospěl k závěru, že **odvolání obžalovaného Petera D. je důvodné, respektive dílem důvodné, kdy odvolání státního zástupce naopak z logiky věci důvodným neshledal**.

17. Jak již bylo výše avizováno, výrokem III. nálezu ze dne 16. 2. 2021 Ústavní soud ČR ve zbývající části ústavní stížnost obžalovaného odmítl jako zjevně neopodstatněnou. V rámci této „zbývající části“ obžalovaný uplatil nejen celou řadu výhrad procesního charakteru a námitek stran výroku o vině, ale rovněž ve vztahu k výroku o trestu, kdy tyto z podstatné části opakoval u veřejného zasedání dne 12. 4. 2021. Tyto „neopodstatněné“ námitky se vztahovaly k motivaci jeho jednání, nezohlednění okolností polehčujících a nesouhlasu stran výčtu okolností přitěžujících. Šlo tedy fakticky o argumentaci již použitou v rámci „prvního“ odvolání. Vzhledem k tomu, že krajský soud se s těmito námitkami dostatečně vypořádal při odůvodnění svého rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 To 223/2019 - 1071, a nedůvodnými je shledal i Ústavní soud ČR, nevyvstala v tomto směru žádná potřeba opětovného přezkumu. V rámci určitého zjednodušení tak lze konstatovat, že krajský soud při hodnocení veškerých okolností rozhodných z hlediska druhu a výměry trestu postupoval tehdy správně, vyjma toho, že ve smyslu § 42 písm. p) tr. zákoníku vyhodnotil jako přitěžující okolnost předchozí odsouzení obžalovaného, respektive navazující okolnosti v podobě spáchání činu ve zkušební době podmíněného propuštění a krátce po propuštění z výkonu trestu.

18. V kontextu uvedeného je možno uzavřít, že ve prospěch obžalovaného hovořilo jeho doznání, které však vzhledem k důkazní situaci nebylo možno přeceňovat, nadto za stavu, kdy odvolatel jeho význam v průběhu řízení ještě více snížil, ať už svým odmítavým postojem k trestné činnosti a k trestnímu stíhání obecně, anebo absencí jakéhokoliv kritického náhledu na vlastní protiprávní čin. V neprospěch obžalovaného, vyjma konkrétních okolností případu (kdy šlo o „klasické“ přepadení banky za užití maskování a zbraně), hovořilo spáchání trestného činu s rozmyslem a ze ziskuchtivosti. Byť k dřívějšímu odsouzení obžalovaného pro totožnou trestnou činnost spáchanou na Slovensku celkem šesti útoky přihlížet jako k okolnosti přitěžující nelze, není možné tuto skutečnost zcela pominout v rámci širšího hodnocení osoby pachatele a jeho sklonů k jednání v rozporu se zákonem. Nemůže být tak žádného sporu o tom, že na obžalovaného je nutno působit **nepodmíněným trestem odnětí svobody**.

19. Jak Okresní soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 72 T 74/2019 – 948, tak zejména Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 To 223/2019 – 1071, kladly značný (až zásadní) důraz na již opakovaně zmíněné odsouzení obžalovaného ve věci Okresního soudu v Dolném Kubíně sp. zn. 9 T 50/2011 s tím, že se u něj jedná o speciální recidivu a shodný *modus operandi*. V neprospěch obžalovaného bylo dále vyhodnoceno to, že nyní stíhaného jednání se dopustil zhruba čtyři měsíce poté, co byl po mnohaletém věznění podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Právě na základě výše uvedeného soudy dříve uzavřely, že na obžalovaného je nutno působit důrazným nepodmíněným trestem, a to v horní polovině zákonné trestní sazby (okresní soud), respektive při horní hranici zákonné trestní sazby (krajský soud). **Při nynější absenci této klíčové přitěžující okolnosti je pak zřejmé, že k převýchově a nápravě obžalovaného je plně postačující podstatně mírnější trest**. Nadto musel krajský soud vzít v potaz nově tu skutečnost, že (po příslušných zápočtech) je obžalovaný v posuzované věci vězněn

již zhruba dva a půl roku, přičemž z vyžádané zprávy Vězeňské služby ČR vyplynulo, že jak ve vazbě, tak ve výkonu trestu bylo jeho chování hodnoceno velmi kladně a po dobu pobytu ve Věznici Mírov výkon trestu u něj plnil svůj účel.

20. Vzhledem k tomu krajský soud opětovně hodnotil přiměřenost uložené trestní sankce ve smyslu § 38 tr. zákoníku, a to ve spojení se zákonnými kritérii posuzovanými při stanovení druhu trestu a jeho výměry dle § 39 tr. zákoníku. Obžalovaný je v sazbě 2 léta až 10 let odnětí svobody dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku. Po zvážení všech rozhodných okolností a při respektování právního názoru Ústavního soudu ČR dospěl odvolací soud k závěru, že byť na obžalovaného je nutno působit nepodmíněným trestem odnětí svobody, z hlediska jeho výměry je zcela postačující trest uložený mu ve čtvrtině dané zákonné trestní sazby. Nově tak obžalovanému podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku uložil **trest odnětí svobody v trvání čtyř let**, pro jehož výkon ho zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do **věznice s ostrahou**, neboť již nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

21. Ze všech těchto důvodů krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání obžalovaného Petera D. napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodl sám nově způsobem shora uvedeným. Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě naproti tomu nebylo shledáno důvodným a jako takové bylo podle § 256 tr. ř. i zamítnuto.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:
a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 12. dubna 2021

Mgr. Radek Adamus v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Tomasz Kafka v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kocurová.
Vypravila: Lenka Vrbíková